

## Comiat del bloc

Dll, 20/09/2010 per Josep Roca

[Des de l'Amazònia occidental](#)

Acabo d'arribar a Catalunya aquest setembre, precisament quan fa vint-i-sis anys que deixava Catalunya per anar a col·laborar a la missió dels Claretians a la regió amazònica brasilera. Va ser a primers de febrer quan se'm va demanar de tornar, però es va considerar que no es podia deixar aquest treball de cop i volta, i he continuat al Brasil fins fa pocs dies.

Em trobo encara com un peix que ha d'aprendre a viure i a nedar en aigües noves i diferents. Miro de no caure en la temptació –especialment quan m'ho pregunten– de voler jutjar quin lloc és millor o pitjor, on és més fàcil o més difícil de fer un treball pastoral o en quin lloc les persones són més receptives pel que fa als valors de l'Evangelí.

Em sento agraït per tot aquest temps que he passat al Brasil i que, sens dubte, ha marcat profundament la meua vida. Agraït per les persones que allà em van acollir i amb les quals he compartit la missió i he anat caminant –i mirant de créixer– com a persona i com a creient que vol seguir Jesucrist. I em sento també molt ben acollit per totes les persones que vaig retrobant o coneixent de nou des que torno a ser a Catalunya.

Els darrers anys el Brasil, i en general tots els països d'Amèrica Llatina, han entrat de ple en el procés de globalització. No només degut als nous mitjans de comunicació sinó també, en el cas del Brasil que jo conec, al fet que a qualsevol racó hi ha famílies que tenen un o més fills treballant (legalment o “sense papers”) a diverses parts del món, des d'Europa fins a Nova Zelanda, passant pel Japó i els Estats Units. El progrés econòmic i les millores en el camp educatiu també hi ajuden, i es va creant una nova mentalitat, que es reflecteix en la vida familiar, social i en les maneres de viure la fe. Els continents i les cultures s'han anat acostant les unes a les altres, i alhora això ens convida a saber respectar, entendre i valorar com a patrimoni de la humanitat el que és propi i diferent de cada poble.

Què he portat del Brasil cap a Catalunya? No ho sabria dir exactament; suposo que és massa d'hora per poder fer una avaluació així. Però no hi ha dubte que el més important no són les poques coses que es poden posar dins la maleta de viatge, sinó allò que marca la vida i la persona. I en aquest sentit el que marca són les fortes relacions d'amistat, d'afecte profund, de fe compartida amb una quantitat considerable de gent. La fraternitat que ha nascut i crescut al llarg d'aquests anys de vida, de projectes, d'activitats molt diverses, de lluites i de fracassos. Tot això forma part de la construcció de les nostres persones i comunitats. L'alegria de veure com una Església molt “jove” va fent passos importants i va prenent consciència de la seva missió dins la societat que l'envolta.

I no puc deixar d'agrair la invitació que em va fer CatalunyaReligió a compartir l'experiència de vida cristiana i missionera de l'Amazònia Occidental. Quan em van convidar no pensava pas que la meua estada a la vora del riu Guaporé tenia els mesos comptats. La vida i el treball al Brasil durant una colla d'anys deixen “saudade” o enyorança. Però em sembla que també ajuden a enfortir la confiança i l'esperança.

